

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΩΠΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΣΥΠΟΛΗ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ της Αθανασίας Λαλοπούλου
Εκπαιδευτήρια «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η θεατρική παράσταση που θα παρακολουθήσετε είναι μια διασκευή από το βιβλίο της κ. Μυρσίνης Βιγγοπούλου «Από την Εγώπολη στην Εσύπολη» που κυκλοφορεί αυτή τη στιγμή σε πολλές χώρες μεταφρασμένο στις αντίστοιχες γλώσσες. Εμείς προσπαθήσαμε να το διασκευάσουμε στα μέτρα των μικρών μας μαθητών για να μπορούν να το αποδώσουν όσο γίνεται καλύτερα. Έχει μηνύματα διαχρονικά και επίκαιρα, καθώς παρουσιάζει την προσπάθεια της παιδικής ψυχής να βγει από το «εγώ» της για να συναντήσει το «εσύ». Κι όταν αυτό το «εσύ» που το βρίσκει πρώτα στο οικογενειακό περιβάλλον κι έπειτα στο φιλικό, είναι ήρεμο και αξιοθαύμαστο, θα γίνει και ελκυστικό. Το παιδί θα το αγαπήσει και θα προσπαθήσει να το μιμηθεί, να το βιώσει προσωπικά σαν δικό του τρόπο ζωής. Τότε εντελώς απλά και φυσικά με το παράδειγμά μας, θα έχουμε συντελέσει στην επιτυχία αυτού του ταξιδιού του παιδιού μας. Θα βγει από το «εγώ» του για να συναντήσει το «εσύ» σαν αδελφό ωριμάζοντας χωρίς ανασφάλειες, για μια ευτυχισμένη ζωή με τη βοήθεια του Θεού που αγαπά τους ταπεινούς.

Πρόσωπα

1. Πείσμονας
2. Γαλήνη
3. Γέροντας
4. Αφηγητής
5. Υπερήφανος-πατέρας
6. Κενοδοξία-μητέρα
7. Φιλοδοξία-αδελφή
8. Αλαζονεία-βασίλισσα
9. Κυρα-Καλή-μητέρα
10. Υπομένων-πατέρας
11. Φιλότιμος-αδελφός
12. Ανθούλα-αδελφή
13. Ταπείνωση-δασκάλα και βασίλισσα
14. Εγωπολίτες
15. Παιδιά Εγώπολης
16. Παιδιά Εσύπολης
- 17&18. Δύο αυλικοί

ΣΚΗΝΗ Α΄

Αφ: Θέλω να σας παρουσιάσω μια μεγάλη πολιτεία που το όνομά της είναι Εγώπολη. Τα τείχη της είναι ψηλά και γερά. Τα σπίτια της είναι το ένα μεγαλύτερο και ωραιότερο από το άλλο. Όλα εδώ είναι λαμπερά και πλούσια. Οι εγωπολίτες πιστεύουν πως δεν υπάρχει καλύτερη πόλη από τη δική τους. Υπάρχει όμως κάτι αρνητικό στη ζωή τους που το καταλαβαίνουν και οι ίδιοι. Μαλώνουν πολύ μεταξύ τους, γιατί κάθε εγωπολίτης θέλει να είναι αρχηγός και να γίνεται το δικό του θέλημα. Το άλλο πρόβλημα που έχουν είναι ότι τα μάτια τους είναι θολά και δε βλέπουν καθαρά. Όμως αυτό δεν το καταλαβαίνουν, γιατί νομίζουν πως αυτοί βλέπουν καλύτερα απ' όλους.

Χορογραφία και τραγούδι της Εγώπολης
Βγαίνουν άντρες και γυναίκες με μαύρα γυαλιά ηλίου.
Τραγούδι Εγωπολίτες

Ζούμε σε μια πολιτεία πανέμορφη
μέσα σε σπίτια ψηλά κι ακριβά!
Είμαστε άρχοντες και όλοι πλούσιοι
και δεν κοιτάζουμε τα χαμηλά.
Είν' η Εγώπολη η ωραιότερη
κι εμείς οι έξυπνοι!
Οι πιο σοφοί.

Έχουμε δύναμη, μέσα μας δύναμη
κι είμαστε πάντοτε
οι νικητές!

Είμ' ο καλύτερος μες στην Εγώπολη
κι όλα τα γνώρισα
μόνον Εγώ.

Μετά από αυτούς βγαίνουν παιδιά. Κάθε ένα παίζει μόνο του ή μαλώνει με τον διπλανό του.

Εμφανίζεται ο Πείσμονας

Παιδιά: Πείσμονα έλα να παίξουμε!

Π: Καλά, αλλά εγώ θα είμαι ο αρχηγός!

Παιδιά: Όχι εγώ... όχι εγώ...

Π: Δεν παίζω μαζί σας!

Τα παιδιά μαλώνουν και φεύγουν.

Ο Πείσμονας μένει μόνος και θυμωμένος. Βηματίζει νευρικά. Καθώς φτάνει στα τοίχη της Εσύπολης, συναντάει τη Γαλήνη.

Γ: Γεια σου...

Π: Γεια σου... σίγουρα δεν είσαι εσύ από εδώ, δε σε έχω δει άλλη φορά...

Γ: Είμαι περαστική. Ο πατέρας μου είχε κάποια δουλειά εδώ και τον περιμένω.

Π: Θέλεις να τρέξουμε λίγο για να δούμε ποιος θα νικήσει;

Γ: Και βέβαια θέλω. Έλα, με το τρία ξεκινάμε. Ένα-δύο..(τη σκουντάει ο Πείσμονας)

Π: Εγώ θα μετρήσω. Ένα-δύο-τρία.

Τρέχουν δίπλα-δίπλα

Γ: Μπράβο! Μπράβο! Τρέχεις σαν τον άνεμο!

Π: Είναι αλήθεια πως εγώ είμαι ο καλύτερος απ' όλους στο τρέξιμο! Έπρεπε να είναι τώρα εδώ μερικοί-μερικοί να σε ακούσουν. Αλήθεια, πώς σε λένε;

Γ: Γαλήνη. Εσένα;

Π: Πείσμονα. Ξέρεις την ώρα που ήρθα ήμουν πολύ θυμωμένος με τα άλλα παιδιά.

Γ: Το κατάλαβα από το πρόσωπό σου που ήταν αγριεμένο εκείνη τη στιγμή. Ενώ τώρα που είσαι χαρούμενος, έγινες πιο όμορφος! Αλλά πρέπει να φύγω . Θα με ψάχνει ο πατέρας μου. Γεια σου, Πείσμονα!

Απομακρύνεται βιαστικά

Π: φωνάζει Γαλήνη, Γαλήνη, πού μένεις;

Γ: Στην Εσύπολη... έλα να με βρεις, Θα σε περιμένω...

Μπαίνει ο πατέρας

Κ: Εδώ είσαι, Πείσμονα; Πάμε στο σπίτι για φαγητό.

Π: Βγήκα να παίξω και συνάντησα ένα κορίτσι που ήρθε από την Εσύπολη. Πού είναι αυτή η Εσύπολη, πατέρα;

Υ: Για να μην την ξέρω, Θα είναι κάποια μικρή και μακρινή πολιτεία. Η βασίλισσά μας η Αλαζονεία σίγουρα θα ξέρει.

Φ: Πείσμονα, έλα να παίξουμε...

Π: Άφησέ με... Θέλω να μάθω πού είναι η Εσύπολη.

Υ: Μα γιατί θέλεις τόσο πολύ να μάθεις γι' αυτήν την άγνωστη χώρα; Οπωσδήποτε θα είναι ασήμαντη για να μην την ξέρουμε. Και οι κάτοικοί της τιποτένιοι. Έχουμε τόσα άλλα σημαντικά θέματα που μας απασχολούν!

Π: Αυτό το κορίτσι, η Γαλήνη, ήταν τόσο διαφορετικό από εμάς... ο τρόπος που με άκουγε, το χαμόγελό της... Κοντά της ένιωθα τόσο καλά. Λες να είναι όλοι οι άνθρωποι της Εσύπολης σαν τη Γαλήνη; Θα ήθελα να ανακαλύψω και να εξερευνήσω αυτήν την άγνωστη χώρα...

Υ: Εγώ λέω να συμβουλευτείς πρώτα τη βασίλισσά μας. Είσαι μικρός για να τα καταφέρεις μόνος σου. Η Αλαζονεία θα σου δώσει πολύτιμες οδηγίες για να πετύχεις σίγουρα. Αν βρεις αυτήν την άγνωστη χώρα, όλοι θα μιλούν για σένα. Θα γίνεις διάσημος και θα μας κάνεις, εμάς τους γονείς σου, περήφανους. Πάμε τώρα.

Φεύγουν από τη σκηνή και μπαίνουν δύο αυλικόι με σάλπιγγες και σαλπίζουν.

Αυλικόι: Ακούσατε, ακούσατε! Σε λίγο φτάνει η Βασίλισσά μας!

Οι Εγωπολίτες τρέχουν για να υποδεχτούν με χειροκροτήματα τη βασίλισσά τους. Μπαίνει η Αλαζονεία απαγγέλλοντας ένα ποίημα. Την ακολουθεί ένας αυλικός.

Η Αλαζονεία είμαι εγώ
που όλους τους περιφρονώ.
Με χειροκροτούν όταν περνώ
μα ούτε γυρίζω να τους δω.

Τι θες, φτωχέ μου αυλικέ,
και πώς τολμάς να 'ρθεις εδώ;
Κάποιος ακρόαση ζητά;
Ελπίζω να είναι κάτι σοβαρό...

Σαν έρθει στο παλάτι μου
τίποτα μην αγγίζει.
Δυο φορές να υποκλιθεί,
και σεβασμό να δείξει.
Σ' εμένα τη μοναδική
Αρχόντισσα κυρά!
Στολίδι της Εγώπολης,
Βασίλισσα, Θεά!!!

Μπαίνει ένας άλλος αυλικός

Αυλ: Μεγαλειοτάτη, ζήτησε ακρόαση ένας Εγωπολίτης, ο Πείσμονας του Υπερήφανου.

Α: Ας περάσει.

Μπαίνει ο Πείσμονας και κάνει δύο υποκλίσεις. Μία από μακριά και μία από κοντά.

A: Τι θέλεις από μένα;

Π: Μεγαλειοτάτη, θέλω να ταξιδέψω για να βρω την Εσύπολη. Μπορείτε να μου πείτε πού θα τη βρω;

A: περιφρονητικά Την Εσύπολη; Και τι μπορεί να ζηλέψει ένας εγωπολίτης από την Εσύπολη; Δεν ξέρεις ότι δεν υπάρχει στον κόσμο ωραιότερη και καλύτερη πολιτεία από την Εγώπολη;

Π: Το γνωρίζω, μεγαλειοτάτη, αλλά να... θα ήθελα... να εξερευνήσω αυτή τη χώρα!

A: Χαίρομαι για την τόλμη σου. Έτσι θα έπρεπε να είναι όλοι οι υπήκοοί μου. Θα σου έδινα ευχαρίστως τη συγκατάθεσή μου, αλλά θέλω να σε προφυλάξω από μία άσκοπη ταλαιπωρία. Δεν αξίζει τον κόπο να πας μέχρι εκεί. Όμως... αν επιμένεις να πας, πρόσεξε! Όπου κι αν βρεθείς, όποιον κι αν συναντήσεις να λες μέσα σου: «πρώτα Εγώ! Εγώ ξέρω! Εγώ μπορώ! Μόνον Εγώ!». Τότε θα είσαι πάντα ο νικητής. Το κατάλαβες;

Π: Μάλιστα, μεγαλειοτάτη. Πρώτα Εγώ! Πάντα πρώτα Εγώ!

A: Μπράβο! Καλή επιτυχία στο ταξίδι σου.

Του κάνει νόημα με το χέρι να φύγει. Αυτός κάνει πάλι δύο υποκλίσεις και πάει στην άκρη. Οι αυλικοί φεύγουν με τη βασίλισσα.

ΣΚΗΝΗ Β΄

**Ο Πείσμονας ξεκινά για το ταξίδι του τραγουδώντας.
Τραγούδι**

Θα ερευνήσω για να μάθω
σα σοφός και δυνατός!!
Στην Εσύπολη να φτάσω.

Είμαι Εγώπολης καμάρι.
Όσο κι αν με συναρπάζει,
με φοβίζει, με τρομάζει.

Με φοβίζει με τρομάζει
 όσο κι αν με συναρπάζει
 ό,τι τη ζωή μου αλλάζει.

Βλέπει ένα γέροντα πάνω σε κάτι βράχια.

Π: Καλή σου μέρα, παππού.

Γ: Καλώς τον, καλώς τον!

**Τον πιάνει από τους ώμους και τον βάζει να κάτσει σε ένα
 κούτσουρο.**

Γ: Έλα, κάτσε να ξεκουραστείς για λίγο...

Π: **Βιαστικά** Παππού, ψάχνω να βρω την Εσύπολη. Μήπως την έχεις ακουστά; Ξέρεις τίποτα για αυτήν; Πριν ξεκινήσω πήρα οδηγίες από τη βασίλισσά μας, αλλά ακόμη δεν κατάφερα να βρω την Εσύπολη. **Μονολογεί** Εγώ όλα τα ξέρω αλλά... τώρα τι να κάνω... **αμήχανα** χρειάζομαι βοήθεια...

Γ: **χαμογελάει** Αν ακολουθήσεις τις οδηγίες της, τότε είναι που δε θα βρεις ποτέ την Εσύπολη.

Π: Τι ξέρεις εσύ για την Εσύπολη; Πώς μπορώ να τη βρω;

Γ: Είναι η πιο όμορφη πολιτεία που υπάρχει στον κόσμο.

Π: Πιο όμορφη κι από την Εγώπολη; Έχει πιο ψηλά τείχη και πιο μεγάλα σπίτια; Αυτό δεν το πιστεύω!

Γ: Μόνον αν θα πας εκεί, θα καταλάβεις την ομορφιά της. Δεν έχει πανύψηλα τείχη ούτε παλάτια σαν την Εγώπολη. Αντίθετα, για να μπει κανείς στην Εσύπολη, πρέπει πρώτα να σκύψει για να περάσει μέσα από ένα χαμηλό πέρασμα, κάτι σαν τούνελ.

Π: Εγώ είμαι μικρός και σίγουρα θα χωρέσω.

Γ: Δε νομίζω ότι χωράς.

Π: Θα σκύψω τότε.

Γ: Δε φτάνει να σκύψεις μόνο το κεφάλι. Το μυστικό είναι να μικρύνεις το Εγώ σου.

Π: Με μπέρδεψες πολύ!

Γ:Θέλω να πω, πως πρέπει να αγαπάς τον άλλο σαν τον εαυτό σου και να τον θεωρείς καλύτερο από σένα. Τότε μόνο το Εγώ σου μικραίνει. Κι όταν θα μπεις στην Εσύπολη, δε θα θέλεις να φύγεις ξανά!

Π:Παππού, για να τα ξέρεις όλα αυτά, εσύ σίγουρα από εκεί θα είσαι. Γιατί έφυγες;

Γ:Δεν έφυγα. Μόνο κάθομαι εδώ, για να δείχνω το δρόμο σε όποιον την ψάχνει!

Π:Έχει πολύ δρόμο ακόμα για να φτάσω εκεί;

Γ: Από σένα εξαρτάται. Στο δρόμο να προσέχεις πολύ τις σκέψεις σου, το λογισμό σου δηλαδή. Πάντοτε να σκέφτεσαι το καλό για τους άλλους, τότε ο δρόμος θα γίνεται εύκολος. Όταν θα σκέφτεσαι το κακό, ο δρόμος θα γίνεται δύσκολος και θα κοπιάζεις άδικα να φτάσεις.

Π:Αυτά είναι μόνο; Μου φαίνονται πανεύκολα. Αν τα ήξερα από την αρχή, τώρα θα είχα φτάσει στην Εσύπολη!

Γ:Να πας, παιδί μου, στο καλό!

Π:Σ' ευχαριστώ για όσα μου είπες. Θέλεις να σου τα πω, για να δεις αν τα κατάλαβα καλά;

Γ:Σ' ακούω, λοιπόν!

Π: Πρώτα απ' όλα θα έχω καλό λογισμό στο μυαλό μου για όλους και θα τους αγαπώ σαν τον εαυτό μου. Τότε θα μικραίνει το εγώ μου και θα μπω στην Εσύπολη.

Γ:Μπράβο, να έχεις την ευχή μου! Πάρε κι αυτό το ταγάρι με λίγο φαγητό για τον δρόμο, θα το χρειαστείς.

Αφ: Ο Πείσμονας ξεκίνησε χαρούμενος κι όσο σκεφτόταν πόσο καλός ήταν ο παππούς που τον βοήθησε, τόσο ο δρόμος άνοιγε μπροστά του. Πιο κάτω, όμως, τον περίμενε ένας πειρασμός. Συνάντησε έναν κακό άνθρωπο που του έκλεψε με πονηριά το ταγάρι του κι έγινε άφαντος. Θύμωσε ο Πείσμονας κι άρχισε να φωνάζει.

Π:Ο παλιοκλέφτης! Δε φταίει κανείς, εγώ φταίω που του καλομίλησα κιόλας! Ο παλιοκλέφτης! Αν δεν άκουγα τον παππού κι άκουγα τη βασίλισσά μου, δε θα την πάθαινα τώρα σαν χαζός.

Αφ: Το μονοπάτι ξαφνικά στένεψε. Γέμισε από μεγάλες πέτρες και περπατάει με δυσκολία. Πείνασε και δεν έχει τίποτα πια να φάει. Από μπροστά του περνάει ένα σκαθάρι που κουβαλάει ένα βατόμουρο. Ο Πείσμονας σκύβει και αρπάζει το βατόμουρο.

Π: Πάει το κατάπια με μιας. Πεινάω σαν λύκος. Δε πας να μου φέρεις κανένα ακόμη βατόμουρο; Με συγχωρείς, σκαθαράκι μου, που σου το στέρησα. Ξέρω, αυτό λέγεται κλεψιά, αλλά όταν πεινάς ξεχνάς τους καλούς σου τρόπους. **Σκέφτεται** Λες να πεινούσε κι εκείνος που μου έκλεψε το ταγάρι; Ήταν αδύνατος και χλωμός. Αν μιλούσε το σκαθάρι, δε θα με φώναζε κι εμένα παλιοκλέφτη; Από ό,τι φαίνεται, στη θεωρία είμαι πολύ καλός. Σου είπα, παππούλη, και την περίληψη αλλά στην πράξη τα έκανα μούσκεμα.

Αφ: Μόλις έβαλε στον νου του τον καλό το λογισμό, το μονοπάτι έγινε ένας φαρδύς δρόμος. Περπατάει άνετα και εύκολα. Είναι και πάλι χαρούμενος. **Αλλά να! Τι βλέπει; Μια πολιτεία από μακριά, αρχίζει να τρέχει και φωνάζει...**

Π: Εσύπολη, Γαλήνηνη έρχομαι... Ασαχ!
Κάπου σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Εμφανίζεται η Ταπείνωση

Τ: Έλα, άνοιξε τα μάτια σου. Πονάς; Είσαι καλά;

Π: ανασηκώνεται Ποια είσαι εσύ; Πού βρίσκομαι;

Τ: Με λένε Ταπείνωση. Εσένα;

Π: Είμαι ο Πείσμονας από την Εγώπολη. Προσπαθώ να φτάσω στην Εσύπολη, μα δεν τα καταφέρνω.

Τ: Τώρα είσαι πολύ κοντά. Μόνο αυτό το ποτάμι σε χωρίζει.

Π: Μα πώς θα περάσω το ποτάμι; Είναι πολύ δύσκολο. Μπορείς να με βοηθήσεις να το περάσω; Γιατί στην αρχή όλα φαίνονται τόσο εύκολα και μετά στην πράξη είναι τόσο δύσκολα;

Τ: Όσο πιο μεγάλο είναι το Εγώ μας, τόσο πιο δύσκολα γίνονται όλα. Δε χρειάζεται εγωισμός. Απλά και ταπεινά. Έλα μαζί μου! Πιάσε μου το χέρι.

Π: Δε βλέπω κανένα πέρασμα.

Τ: Θα περάσουμε πίσω από εκείνα τα μεγάλα βράχια.
Π: Κράτα με καλά **Εσύ** για να με βοηθήσεις. Μόνος μου δεν θα τα καταφέρω ποτέ!

Τον πιάνει από το χέρι και περνούν το ποτάμι
Αφ: Αυτό το **Εσύ** βοήθησε τον Πείσμονα να μικρύνει το **Εγώ** του και να μπει στην **Εσύπολη**. Του φάνηκε πολύ όμορφη με τα κάτασπρα σπιτάκια της, τις καθαρές αυλές και τους λουλουδιασμένους κήπους.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

Ανοίγει το σκηνικό και φαίνεται η Εσύπολη. Κάποια παιδιά παίζουν

Τ: Πώς σου φαίνεται;
Π: Υπέροχη! Πανέμορφη!

Τραγούδι - Παιδιά Εσύπολης/Λουλουδόκοσμος

Είναι ο κόσμος μας περβόλι
 κι εμείς αδελφωμένοι όλοι
 σαν τα λουλούδια πλάι-πλάι
 ο ένας τον άλλο αγαπάει.

Και δεν υπάρχει περηφάνεια
 τι μενεξέδες τι γεράνια,
 συντροφιασμένοι όλοι φίλοι
 περικοκλάδες και τριφύλι.

Να 'ρθει μια αυγή που θα φωτίσει
 δίχως πολέμους δίχως μίση.
 Η αγάπη να χαμογελάσει
 κι όλο τον κόσμο ν' αγκαλιάσει!

Τ: Βλέπεις εκείνα τα παιδιά; Πήγαινε! Σίγουρα η Γαλήνη θα είναι ανάμεσά τους. (Η Ταπείνωση φεύγει διακριτικά)

Π: Γαλήνη! Γαλήνη!

Γ: Με χαρά και ενθουσιασμό Πείσμονα! Επιτέλους ήρθες! Σε περίμενα! Έλα να σε συστήσω στους φίλους μου. Τους έχω μιλήσει για σένα. Παιδιά, ήρθε ο Πείσμονας!

Όλοι του σφίγγουν το χέρι και τον αγκαλιάζουν. Ο Πείσμονας τα έχει χάσει.

Ο καλός μου φίλος ο Πείσμονας σίγουρα θα γίνει και δικός σας! Κατάφερε να βρει την Εσύπολη!

Ανθ: Α! Α! Εσύ είσαι ο Πείσμονας που μας έλεγε η Γαλήνη;

Όλοι μαζί: Πάμε να πούμε στην Κυρά-Καλή ότι ήρθε ο Πείσμονας.

Φ: Είμαι ο αδελφός της Γαλήνης, ο Φιλότιμος. Η Κυρά-Καλή είναι η μητέρα μας.

Την φωνάζουν όλοι μαζί και τραγουδούν

Κυρα-Καλή, κυρα-Καλή
έβγα έξω στην αυλή
Κυρα-Καλή, κυρα-Καλή
έβγα έξω στην αυλή!

Κυρα-Καλή, κυρα-Καλή
έβγα έξω στην αυλή,
για να δεις από κοντά
ποιον σου φέρνουν τα παιδιά!

Κ: Καλώς τα, καλώς τα, τα παιδιά! Ποιον μου φέρνετε πάλι;

Γ: Μητέρα, σου φέρνουμε τον Πείσμονα! Ήρθε ο Πείσμονας!

Κ: Καλώς ήρθες, παιδί μου! Καλώς ήρθες στην Εσύπολη! (τον αγκαλιάζει)

Σε περιμέναμε! Ελάτε, καθήστε λίγο για να ξεκουραστείτε κι εσύ Γαλήνη βοήθησέ με να κεράσουμε τα παιδιά.

Παιδιά: Εμείς κυρα-Καλή θα περιμένουμε έξω μέχρι να τακτοποιηθείτε. Γεια σας...

Ενώ φεύγουν τα παιδιά μπαίνει ο πατέρας

Γ: Πατέρα. Ήρθε ο Πείσμονας!

Υ: Καλωσόρισες Πείσμονα! Καλωσόρισες! **Κάθονται**

Μπράβο, παιδί μου, φαίνεται πως είχες καλή διάθεση κι ο Θεός σε βοήθησε να φτάσεις μέχρι εδώ.

Π: Κανένας δε με βοήθησε! Εγώ μόνος μου τα κατάφερα!

Υ: Ο Θεός, παιδί μου, βοηθάει όλα τα πλάσματά του.

Π: Δεν ξέρω σε τι Θεό πιστεύετε εσείς. Εμείς στην Εγώπολη έχουμε Θεά. Είναι η βασίλισσά μας. Αυτή μας συμβουλεύει. Μας λέει ότι ο άνθρωπος κρύβει μέσα του μεγάλη δύναμη και αυτή η δύναμη τον βοηθάει να νικά όλες τις δυσκολίες. Αλλά μια και ήρθα εδώ θα ήθελα να γνωρίσω και το δικό σας Θεό.

Υ: Θα τον γνωρίσεις!

Π: Εγώ λέω να πάμε σήμερα κιόλας. Πού είναι το παλάτι του;

Υ: Το παλάτι του είναι ο ουρανός φυσικά!

Π: Και πώς επικοινωνείτε μαζί του;

Υ: Του μιλάμε απλά, όπως μιλάμε τώρα.

Π: Και σας ακούει από τόσο μακριά;

Υ: Βεβαίως! Γιατί βρίσκεται συνεχώς κοντά μας.

Ανθ: Και τώρα είναι εδώ και μας ακούει.

Π: Δηλαδή, θέλετε να πείτε ότι είναι αόρατος!

Κ: Ακριβώς!

Π: Αυτή τη στιγμή θέλω να μιλήσω μαζί του. Πείτε του, παρακαλώ, πως τον ζητάει ο Πείσμονας από την Εγώπολη.

Υ: Ηρέμησε, ακόμη δεν ήρθες. Θα γίνουν όλα σιγά-σιγά.

Π: Εγώ θέλω τώρα!

Υ: Λοιπόν, αφού θέλεις τώρα, ας αρχίσουμε. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να μάθεις είναι η υπομονή...

Ενώ κουβεντιάζουν μεταξύ τους, ο πατέρας σηκώνεται και παίρνει τη Γαλήνη παράμερα.

Υ: Γαλήνη, για να βοηθήσουμε τον Πείσμονα θα πρέπει να κάνουμε μεγάλο αγώνα. Πάρε στα χέρια σου το πιο δυνατό όπλο από όλα, την

ΑΓΑΠΗ που κατορθώνει τα μεγαλύτερα θαύματα! Είσαι έτοιμη να το κάνεις αυτό;

Γ:Ναι, πατέρα, θα προσπαθήσω. **Γυρίζει προς τον Πείσμονα.** Μέχρι να ετοιμάσει η μητέρα το τραπέζι, θέλετε να παίξουμε; Φιλότημε, φώναξε όλα τα παιδιά.

Φ:Παιδιά, παιδιά, ελάτε να παίξουμε...

Βγαίνουν όλα τα παιδιά της Εσύπολης

Γ:Ποιος θα είναι ο αρχηγός στο παιχνίδι;

Π:Εγώ, εγώ **φωνάζει δυνατά και σηκώνει τα χέρια του για να τον δουν όλοι.**

Όλοι μαζί: Εσύ, εσύ!

Δίνουν τη σφυρίχτρα στον Πείσμονα και αρχίζουν να παίζουν κυνηγητό.

Γ:Φτάνει τόσο. Ας ξεκουραστούμε.

Κάθονται κάτω και συζητούν.

Φ:Μίλησέ μας για την πατρίδα σου.

Π:**σκεφτικός** Στην Εγώπολη τα παιδιά δεν μπορούμε να παίξουμε μεταξύ μας, γιατί μαλώνουμε για το ποιος θα είναι ο αρχηγός. Δεν έχω αληθινούς φίλους. Ενώ με τη Γαλήνη από την πρώτη στιγμή ένιωσα ότι με αγαπά αληθινά και μπορεί να γίνει η καλύτερή μου φίλη. Ήταν πολύ ευγενική μαζί μου και δεν με πλήγωνε. Όπως τώρα το ίδιο νιώθω και με όλους εσάς. Οι μεγάλοι στην Εγώπολη συνήθως μιλούν μεταξύ τους και πολύ λίγο με μας τους μικρούς. Τη βασίλισσά μας, την Αλαζονεία, μπορούμε να την επισκεφτούμε δύο φορές το χρόνο...

Ανθ: Πόσο σας λυπάμαι! Μόνο δύο φορές το χρόνο μπορείτε να τη συναντήσετε!

Π:Μα, όποιος έχει πρόβλημα μπορεί να ζητήσει ακρόαση...

Γ:Μη μας παρεξηγείς. Εμείς εδώ είμαστε τελείως διαφορετικά. Τη βασίλισσά μας τη βλέπουμε όποτε θέλουμε. Κάθε μέρα, γιατί είναι και η δασκάλα μας.

Π:Είναι δασκάλα! Βασίλισσα-θεά, το καταλαβαίνω, αλλά βασίλισσα-δασκάλα πρώτη φορά το ακούω!

Γ:Θέλεις να έρθεις μαζί μας να τη γνωρίσεις;

Π:Ποιο είναι το τυπικό του παλατιού της;

Φ: Τυπικό; Πρώτη φορά την ακούω αυτή τη λέξη.

Π: Να... πώς θα την πλησιάσω. Πόσα βήματα θα κάνω μέχρι το θρόνο της, πόσες υποκλίσεις;

Γ: Τίποτα από όλα αυτά δε θα κάνεις. Η δασκάλα μας θα σε δεχτεί πολύ απλά. Της έχω μιλήσει για σένα.

Π: Πού είναι το παλάτι της;

Γ: Δεν υπάρχει παλάτι. Μένει σε ένα απλό σπίτι.

Ξαφνικά εμφανίζεται η Ταπείνωση και τα παιδιά τρέχουν στην αγκαλιά της και φωνάζουν

Παιδιά: Η κυρία μας!!! Κυρία, ήρθε ο Πείσμονας, ο φίλος της Γαλήνης.

Τ: Καλωσόρισες στην Εσύπολη, Πείσμονα.

Π: **κατάπληκτος** Δεν είναι δυνατόν! **Μονολογεί** Η Ταπείνωση είναι η βασίλισσα και δασκάλα τους! Κι εγώ δεν της είπα ούτε ένα «ευχαριστώ» όταν με βοήθησε στο ποτάμι...

Γ: Μα τι έπαθες;

Τ: Τίποτα δεν έπαθε. Είναι από τη συγκίνησή του, που με βλέπει.

Γ: Εμείς, κυρία, θα πάμε έξω στην αυλή. Εσείς μείνετε με τον Πείσμονα, γιατί θέλει πολύ να σας γνωρίσει.

Τα παιδιά βγαίνουν έξω

Π: Γιατί δε μαρτύρησες ότι γνωριζόμασταν;

Τ: Τι θα κέρδιζα αν φανέρωνα ότι σε βοήθησα λίγο πριν να μπεις στην Εσύπολη;

Π: Εγώ, πάντως, αν το έλεγες θα θύμωνα. Αλλά και τώρα που το έκρυπα από τα παιδιά, αισθάνομαι άσχημα.

Τ: Είναι η συνείδησή σου που σε ελέγχει. Μας την έδωσε ο Θεός για να ξέρουμε πότε κάνουμε κάτι καλό και πότε κάτι κακό.

Π: Εγώ έχω πει πολλά ψέματα μέχρι τώρα.

Τ: Το ψέμα μάς εξυπηρετεί για λίγο, αλλά όταν φανερωθεί η αλήθεια η θέση μας γίνεται χειρότερη. Να μάθεις να ακούς το καμπανάκι...

Π: Καμπανάκι! Τι είναι πάλι αυτό;

Γ: Όλοι οι άνθρωποι έχουμε μέσα μας τη συνείδηση σαν ένα καμπανάκι. Αυτό πάντα θα σε ειδοποιεί.

Π: Για φαντάσου να κουβαλάω μέσα μου τόσα χρόνια ένα καμπανάκι που δεν το έχω ακούσει ποτέ!

Τ: Αν αφουγκράζεσαι την καρδιά σου θα το ακούς πάντα. Ας φωνάξουμε όμως τώρα τα παιδιά που παίζουν έξω στην αυλή.

Παιδιά, ελάτε, ελάτε.

Μπαίνουν τα παιδιά

Τ: Ελάτε ,παιδιά, καθίστε.

Θέλετε να πούμε στον Πείσμονα το ποίημα που μάθαμε στο σχολείο; Έτσι θα κάνουμε επανάληψη το πρώτο και μεγάλο μάθημα της μικρής μας πολιτείας.

Όλα μαζί: Ναι! Ναι!

Τ: Ας ξεκινήσει η Χαρά.

Χαρά:

Αν θες αλήθεια να κάνεις κάτι
και να σκορπίσεις τη χαρά,
απ' την καρδιά σου ένα κομμάτι
να δώσεις σ' όλα τα παιδιά.

Τ: Συνέχισε Αγάπη.

Αγάπη:

Αν θες να κάνεις κάτι μεγάλο
αν θες να κάνεις κάτι καλό
να κάνεις κάτι για τον άλλο.
Κάτι για τον Θεό!

Ελπίδα:

Δώσε αγάπη σ' όλο τον κόσμο
δώσε αγάπη σε κάθε γωνιά.
Δώσε αγάπη εκεί στο νότο
δώσε αγάπη και στο βορρά.

Τ: Και τώρα όλοι μαζί παιδιά.

Δώσε αγάπη σ' όλο τον κόσμο.

Δώσε αγάπη σ' όλη τη γη.
 Δώσε αγάπη σε κάθε πόλη.
 Να γίνει ο κόσμος **Εσύπολη**.

Η Ταπείνωση μαζί με τα παιδιά αρχίζει να τραγουδάει το ρεφρέν του ποιήματος. Τραγούδι

Δώσε αγάπη σ' όλο τον κόσμο,
 δώσε αγάπη σ' όλη τη γη,
 δώσε αγάπη σε κάθε πόλη,
 να γίνει ο κόσμος **Εσύπολη!**

Η Ταπείνωση αγκαλιάζει όλα τα παιδιά και κλείνει η σκηνή.

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Μπαίνουν στη σκηνή η Γαλήνη και ο Πείσμονας

Π:Όταν ήρθα στην Εσύπολη, άκουσα ότι κάποιο από τα παιδιά τρέχει τόσο γρήγορα που το φωνάζουν «Άνεμο». Είναι αλήθεια;

Γ:Ε...ναι, είναι αλήθεια. Αλλά όλα τα παιδιά τρέχουν γρήγορα.

Π:Θέλω να τον γνωρίσω και να αναμετρηθώ μαζί του. Να οργανώσουμε αγώνες δρόμου;

Γ:Και αν σε νικήσει; Θα χαρείς;

Π:Δεν πρόκειται να με νικήσει. Δε μου αρέσει να με νικούν. Φυσικά και δε θα χαρώ.

Γ:Εάν νικήσεις εσύ, τι θα κερδίσεις;

Π:Θα με ζητωκραυγάζουν όλοι και θα πάρω εγώ τον τίτλο «ο άνεμος της Εγώπολης».

Γ:Η μητέρα μου λέει, να αποφεύγουμε τα πολλά «μπράβο» και «ζήτω». Γιατί αυτά κάνουν τον άνθρωπο υπερήφανο και εγωιστή και με αυτή τη συμπεριφορά, θα καταντήσει μοναχικός και δυστυχισμένος.

Π:Μα όταν τρέχετε ή παίζετε δε νικάει πάντα κάποιος;

Γ: Φυσικά. Μα δε μας νοιάζει ποιος θα κερδίσει. Χαιρόμαστε το παιχνίδι μας απλά. Αυτός που νικά δεν υπερηφανεύεται, αλλά και αυτός που χάνει δεν στενοχωριέται.

Π: Εμένα μου αρέσουν οι αγώνες δρόμου. Θέλεις να τρέξουμε;

Γ: Κι εμένα μου αρέσει να τρέχω. Ας τρέξουμε λοιπόν.

Π: Πρώτη μου φορά τρέχω, γιατί μου αρέσει και όχι για να νικήσω.
Έλα. Ένα-δύο-τρία.

Τρέχουν δίπλα-δίπλα και γελούν. Κοντά στα βράχια για να την προσπεράσει μπαίνει σχεδόν μπροστά της και τη ρίχνει κάτω.

Π: τρομαγμένος Γαλήνη, Γαλήνη! Είσαι καλά; Μίλησέ μου! Ω! Θεέ της Γαλήνης, εσύ που όλα τα βλέπεις, ξέρεις ότι προσπάθησα με πονηριά να νικήσω τη Γαλήνη, αλλά δε θα το ξανακάνω ποτέ πια. Μόνο, σε παρακαλώ κάνε καλά τη Γαλήνη. Μετάνιωσα για αυτό που έκανα και σου υπόσχομαι πως θα προσπαθήσω να διορθωθώ. Γαλήνη! Γαλήνη! Μίλησέ μου, σε παρακαλώ...

Αχ, άνοιξε τα μάτια της. Γαλήνη είσαι καλά;

Η Γαλήνη ανασηκώνεται και πιάνει το κεφάλι της

Π: συγκινημένος Σε ευχαριστώ, Θεέ μου, που άκουσες και εμένα τον Εγωπολίτη! Γαλήνη, σου ζητώ συγγνώμη! Θα με συγχωρέσεις; Από τον εγωισμό μου κόντεψα να σε σκοτώσω, σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με.

Γ: Καλά, καλά σε άκουσα. Μη φωνάζεις σε παρακαλώ, γιατί το κεφάλι μου είναι λίγο ζαλισμένο.

Εμφανίζονται τα αδέρφια της

Φ: ανήσυχος Γαλήνη, τι έπαθες;

Γ: Να, έτρεχα και...

Φ: Ο «άνεμος της Εσύπολης» τραυματίστηκε; Δε μπορώ να το πιστέψω!

Γ: Όταν δεν προσέχει, μπορεί κι αυτό να συμβεί.

Π: με ανοιχτό το στόμα Γαλήνη, εσύ είσαι ο «άνεμος της Εσύπολης»!;

Ανθ: Δεν το ήξερες, Πείσμονα; Η Γαλήνη μας τρέχει πολύ γρήγορα αλλά προσεκτικά. Πρώτη φορά τραυματίζεται.

Π: Εγώ φταίω που χτύπησε η Γαλήνη. Καθώς τρέχαμε για να την προσπεράσω μπήκα μπροστά της και εκείνη έπεσε. Γαλήνη, σε παρακαλώ και πάλι να με συγχωρέσεις!

Γ: Τέλος καλό, όλα καλά!

Ανθ: Μη στενοχωριέσαι, Πείσμονα. Να δεις που κάποια μέρα και συ θα τη νικήσεις! Ας πάμε τώρα στο σπίτι, γιατί η μητέρα μας περιμένει.

Φεύγουν όλοι από τη σκηνή

ΣΚΗΝΗ Ε΄

Αφ: Οι ευτυχισμένες μέρες στην Εσύπολη περνούν γρήγορα. Όμως ο Πείσμονας άρχισε να σκέφτεται πως πρέπει να γυρίσει στην Εγώπολη. Δε θέλει να φύγει από εδώ, αλλά θέλει να βοηθήσει τους Εγωπολίτες να αλλάξουν. Θα προσπαθήσει να τους μάθει όσα ο ίδιος γνώρισε και έζησε εδώ. Όλοι λυπήθηκαν όταν άκουσαν ότι θα φύγει.
(Μπαίνει η οικογένεια της Γαλήνης).

Μα περισσότερο λυπόταν ο ίδιος, γιατί οι Εσυπολίτες είχαν κλέψει την καρδιά του. Χαιρέτησε τη Γαλήνη, τον πατέρα της, τον Φιλότιμο και την Ανθούλα. Η κυρα-Καλή σαν δεύτερη μάνα του ετοίμασε τα απαραίτητα για το ταξίδι.

Υ: Ελπίζω να μην ταλαιπωρηθείς και να φτάσεις γρήγορα.

Π: Ένας εγωπολίτης δεν ξεφεύγει εύκολα από τις κακές του συνήθειες. Ποιος ξέρει τι θα σκέφτομαι στο δρόμο και πόσες κουτροβάλες θα πάρω.

Υ: Να σκέφτεσαι μόνο τον Θεό. Να μιλάς μαζί του και να ζητάς τη βοήθειά του.

Κ: Ούτε που θα καταλάβεις πόσο γρήγορα θα φτάσεις.

Π: Σας ευχαριστώ όλους, για ό,τι έζησα κοντά σας! Σ' ευχαριστώ , κυρα-Καλή για την αγάπη σου και τα λόγια σου που μου δίνουν τόσο θάρρος.

Κ: Στο καλό ,παιδί μου. Θα μας λείψεις. Πάρε κι αυτό το ταγάρι για το ταξίδι σου. Στο καλό!

Μπαίνουν τα παιδιά κρατώντας μικρά δωράκια.

Όλα τα παιδιά: Σου φέραμε και μεις μερικά δωράκια για να τα πάρεις μαζί σου. Βάζουν τα δωράκια τους στο ταγάρι του και τον χαιρετούν με αγάπη.

Καλή αντάμωση, Πείσμονα, θα σε περιμένουμε!

Ο Πείσμονας παίρνει το ταγάρι του και ξεκινά.

Π: Καλή αντάμωση, Εσύπολη! Εάν θέλει ο Θεός, θα ξανάρθω!

Εμφανίζεται και η Ταπείνωση μαζί με τον Γέροντα που τον χαιρετούν.

Τ: Πείσμονα, καλό σου ταξίδι!

Γ: Στο καλό, παιδί μου. Ο Θεός μαζί σου. Σκύβει ο Πείσμονας, του φιλάει το χέρι και ξεκινάει για την Εγώπολη.

Κάθε τόσο σταματά συγκινημένος για να χαιρετίσει από μακριά όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα και δάκρυα κυλούν από τα μάτια του.

**Ενώ ακούγεται η μουσική του τραγουδιού (Μικρή Πατρίδα)
απαγγέλουμε το παρακάτω ποίημα**

Οι άνθρωποι όλοι έβλεπαν θολά.
Γεννήθηκα στην πόλη του Εγώ μας!
Που έντυσε με πέτρα την καρδιά
και μ' έκλεισε στο κάστρο του Εγώ μας.

Ποτέ μας δε γευτήκαμε χαρά.
Η Εγώπολη π' αγάπησα ήταν πλάνη!
Τα όνειρά μου όμως μακρινά.
Τα ψάχνω, μα ο νους μου δεν τα φτάνει.

Το πιο μακρύ ταξίδι μου Εσύ!
Το όνειρο της νύχτας και της μέρας.
Ουράνια μου πατρίδα, Εσύπολη!
Η γη μου εσύ, ανάσα μου κι αέρας. (2)

Δεν έκανα ταξίδια μακρινά.
Ταξίδεψε η καρδιά κι αυτό μου φτάνει.
Σε όνειρα, σε αισθήματα ιερά
Το μυστικό τον κόσμο ν' ανασάνει.

Το πιο μακρύ ταξίδι μου Εσύ!
Το όνειρο της νύχτας και της μέρας.
Ουράνια μου πατρίδα, Εσύπολη!
Η γη μου εσύ, ανάσα μου κι αέρας. (2)

Χορογραφία και το τραγούδι: «Όπου υπάρχει αγάπη».

Όλοι μαζί εμείς θα φτιάξουμε
έναν κόσμο απ' αγάπη κι ελπίδα
με χρώματα ουράνια εμείς θα βάψουμε
τη ζωή μας ν' αλλάξει σελίδα.

Χέρια ψηλά θα ενώσουμε
οι καρδιές θα κερδίσουν τη μάχη
μ' ένα φιλί θ' ανταμώσουμε
μοναχά όπου υπάρχει ΑΓΑΠΗ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΣΥΠΟΛΗ

Στου Παραδείσου τ' όμορφο περβόλι
μύρια λουλούδια όλα θαυμαστά
μα ένα λουλούδι μόνο ξεχωρίζει
στο θρόνο του Θεού κόσμημα.

Ένα αγγελούδι μου 'πε να το κόψω
το άρωμά του γύρω να σκορπώ
γιατί μου είπε ότι τι λεν αγάπη
μα και θυσία για τον αδελφό.

Βγες από την εγώπολή σου
σπάσε το εγώ και κάντο τώρα εσύ
τα δυο μαζί να γίνουνε Εκείνος
κι η αγάπη του σε όλους ν' απλωθεί.

Γίνε ποτάμι ατέλειωτης αγάπης
που η πηγή του θα 'ναι ο Ιησούς
πλημμύρισε τον κόσμο όλο
και φτάσε την αγάπη Του.

Αγάπησε όλους τους αδελφούς σου
αγάπησε όμως και τους εχθρούς
σκέψου το πόσο αγαπάει Εκείνος
εμάς τους ολιγόπιστους.

Βγες από την εγώπολή σου
σπάσε το εγώ και κάντο τώρα εσύ
τα δυο μαζί να γίνουνε Εκείνος
κι η αγάπη του σε όλους ν' απλωθεί.